

[Schmidt.]

staar øverst ved alt, hvad han foretager sig. Danmark kan ogsaa i den Retning orientere sig efter sine egne Folk, blandt hvilke jeg særlig vil nævne Grundtvig. Arven efter ham er ikke bevaret i gode Hænder, efter at den politiske Udvikling i Danmark har skilt Folket i Interessegrupper, der strider imod hinanden.

Jeg ved nok, at det kan lyde lidt mærkeligt, naar netop jeg minder om Arven efter disse danske Mænd, men jeg har Grund til at gøre det ud fra det Synspunkt, at det maatte bringe Danmark ind paa en Vej, der vilde komme til at ligne den, som Tyskland har betraadt, og derfor kunde føre til en bedre Forstaaelse af de to Lande og Folk imellem. Hvorfor bliver Danmark saa ofte hængende i ufrugtbare Forsøg paa at afværge en indbildt tysk Fare? Denne indbildte tyske Fare kunde lige saa godt vendes til en ny Forstaaelse med Tyskland, og det er mit Ønske.

Holstein: Paa et Tidspunkt, hvor vort Lands Stilling udadtil og indadtil er mere foruroligende og udsat end nogen Sinde i dette Aarhundrede, hvor Landets økonomiske Stilling er saarbar og svag som ingen Sinde i nulevende Mænds Minde, hvor Samfundsøkonomien er rystet i sin Grundvold, angrebet i sin Grundnerve, hvor alle store, betydningsfulde Spørgsmaal ikke alene staar uløste endnu, men hvor baade det ene og det andet er blevet maltrakteret og misrøgtet, saa Stillingen paa det paagældende Omraade er langt værre, end den behøvede at være, og hvor endelig Fremtiden baade politisk, økonomisk og socialt tegner sig saa skæbnesvangert og ubetryggende, at enhver Dansk maa se den i Møde med dyb Bekymring, da hjemsender Regeringen med tilsyneladende let Hjerte og lettet Sind den danske Rigsdag — en Regering, som mere og mere, i videre og videre Kredses Øjne staar som et Styre, der ganske savner den Myndighed, den Autoritet og Tillid, den politiske Raadsnarhed og Handlekraft, som Situationen kræver af en Regering i Øjeblikkets Danmark — efter en Rigsdagssamling ufrugtbare og daadløse end nogen Rigsdagssamling ikke blot i de 6 Aar, denne Regering har været ved Magten, men sikkert i de Aar, der er forløbet siden Systemskiftet. Det er jo ikke blot den ærede Ordfører for de Konservative og konservative Politikere, der gør Betragtninger som disse gældende, og som med Rette fremhæver, at Situationen i

alle Retninger er uholdbar, og derfor kræver den afklaret gennem et Valg, men ogsaa inden for Partiet Venstre lyder der jo i stigende Grad Røster, som stemmer i med, og jeg tror, at den politisk interesserede Befolknings Betragtning i stigende Grad dækkes af de Ord, som Sønderjyllands Kreditforeningsdirektør, P. A. Callø, forleden skrev: at vi har en Regering, som ikke kan regere, og en Rigsdag, som ikke kan blive enig om noget som helst af Betydning. Det er øjensynlig for at raade Bod paa disse Kalamiteter, at den højtærede Statsminister har foreslaaet det, der kaldes en Forfatningsreform. — Lad mig tilføje, at selv inden for Regeringen lyder jo saadanne Røster. Det er et Særsyn, at de, der er ved Magten, de, der har Regeringen, de, der er Dagens mægtige, lyser efter en Regering med Autoritet, med Handlekraft og med Beslutsomhed, saaledes som den højtærede Indenrigsminister gjorde det, da han forleden forkyndte Nødvendigheden deraf over for en Forsamling af danske Arbejdere, og der er vel næppe noget Medlem af den højtærede Regering, som paa dette Omraade er mere kompetent til at udtale sig end den højtærede Indenrigsminister. Han fortsatte paa et andet Møde med en Erklæring om, at Rigsdagen er politisk impotent, og fremhævede over for Socialdemokratiets Vælgere, at det var nødvendigt, at der skete en gennemgribende politisk Forandring her i Landet, for det er et helt nyt Tidehverv, vi staar i, som kræver ny Politik. Og ved en anden Lejlighed eller ved samme Lejlighed begyndte han saa min Sandten at anvende national-socialistisk Terminologi og at tale med nationalsocialistisk Tunge. Han talte om nationalt Folkefællesskab, om Samling paa det nationale Folkefællesskabs Grund til Gennemførelse af en ny Politik i Overensstemmelse med det nye Tidehverv. Det, den højtærede Indenrigsminister udtalte, blev yderligere understreget for ikke saa længe siden af den højtærede Udenrigsminister paa et Møde med hans Vælgereovre paa Langeland, hvor han gjorde gældende, mere farisæisk end den højtærede Indenrigsminister, som man kunde vente sig det af den højtærede Udenrigsminister, at det er Oppositionen, som er impotent. Som Farisæeren takkede, fordi han ikke var som den anden Stymper, saaledes nævnte den højtærede Udenrigsminister heller intet om Impotensen i Regeringspartierne, men nævnte kun den politiske Impotens hos Oppositionspartierne.